

tetování hada, které se muži klikatilo po levé paži až k obličejí.

Z muže šel na první pohled strach. Lukáš si ale vzápětí uvědomil, že není proč se bát. Muž se usmíval. Najednou si otřesená mysl vzpomněla i na jméno.

„Carlos,“ vydechl mladík.

„No jéje,“ zasmál se hromotluk. „Tak to s klukem nebude tak marný, když si pamatuje moji malou přehlédnutelnou osůbku.“

Lukášovi se ihned vrátily vzpomínky. Carlos. A ten vedle něj je přece nadpraporčík Chabada. Všichni se nacházejí v převrácené dodávce, která je vezla do nemocnice na očkování. A tam je poslala...

Komise!

Ta zpropaden prokletá Komise, která zbláznila celé město. Nechala ho naočkovat, ale v injekcích byly jakési čipy. Celá Plzeň je teď v její moci. Naprosto celá. Dokonce i...

Šárka!

Jirka!

Oba jeho kamarádi. Dohromady přece tvoří neporazitelný Klub Klikářů. Vzápětí si vzpomněl i na to, že je Komise porazila. Zničila a rozprášila. Zůstal už jen on.

Lukáš se s otázkou v očích podíval na Ondřeje Chabadu. Ten jako by věděl, na co se ptá. Smutně zavrtěl hlavou a odvrátil pohled.

Lukáš je sám. Kamarádi jsou pryč.

„No, dost bylo pláče nad rozlitým mlíkem. Není čas ztrácet čas,“ odvrátil se od nich Carlos zpět k zadním dveřím převrácené dodávky. Roztáhl mohutné

paže a zapřel se o plechové boky. Provozce svalů se zavlnily. Pak se napnuly a zkameněly. Carlos zvedl obě nohy do vzduchu, pokrčil je a prudce vykopl.

Dodávka rozhodně nebyla nejnovější, ale také se nejednalo o rzi prolezlý vrak. Její zadní dveře však proti úderu neměly nejmenší šanci. Rozlétly se hned po prvním zásahu.

„Tak, děcka, je čas vypadnout.“

...

Lukáš se vyškrábal z přítmi převrácené dodávky ven. Slunce ho tak oslepilo, až si musel dlaní zakrýt oči. Chvilí viděl jen barevné šmouhy. Pak mu na záda dopadla ruka. Někdo do něj narazil takovou silou, že skoro skončil rozplácly na zemi.

„Jauvajs. Sakra práce,“ ozval se za ním Ondřej.

„Co je? Co se děje?“ otočil se na něj Lukáš, který jen taktak udržel rovnováhu. Bylo jasné, že policista má problém. Opřít se o mladíka byla jediná šance, jak zůstat na nohou.

„Nevím. Mám něco s kolenem,“ procedil skrz bolestí zatnuté zuby.

Carlos stál opodál a kriticky si oba své společníky prohlížel. Lukáš po něm vrhl zoufalý pohled.

„Pomoz mi s ním,“ vybídl ho. Carlos se ani nehnul. Vlastně ano. Hlavu mírně naklonil na stranu. Bylo na něm až příliš patrné, že přemýšlí, co by měli udělat dál.

„Jeden fracek, co se mi plete pod nohy, a jeden tajnej fízl,“ vyplivl nakvašeně. „Fakt čekáš, že vám dvěma budu pomáhat?“